

Дзмітрый НІКАНОВІЧ:

ІМЁНЫ

«Стрымліваю ў сабе авантурызм»

Ён — малады выкладчык, журналіст і спявак. Пра такіх кажучы: таленавіты чалавек таленавіты ва ўсім. З дзяцінства пачаў займацца вакалам, іграў у школьным тэатры, перамагаў на рэспубліканскіх алімпіядах па мове і літаратуры. Паступіў на факультэт журналістыкі БДУ — і завярцелася: стажыроўкі ў вядомых друкаваных выданнях краіны, на вядомых радыё- і тэлеканалах, навучанне па журналісцкіх праграмах у Швецыі і Італіі, заканчэнне магістратуры. Зараз Дзмітрыю 25 гадоў. У вольны час ён прысвячае сябе музычнай творчасці, але галоўнай дзейнасцю ўсё ж лічыць навуковую, піша кандыдацкую дысертацыю. Пра тое, як прадукцыйна працаваць і жыць у задавальненне, суразмоўнік і расказаў нам у інтэрв'ю.

— Дзмітрый, вы выглядаеце занадта сур'ёзна і арганізавана для сваіх гадоў. Так было заўсёды?

— Мне бацькі з дзяцінства казалі, што я дарослы не па гадах. Летам замест футбола і хованак вучыўся пісаць пропісню літары, седзячы на балконе з адчыненымі вокнамі, — для натхнення на прыгожы почырк. У мяне амаль

не было вольнага часу для бацькіна па двары ў шумнай кампаніі. Ды і жадання такога не было: падабалася чытаць кнігі, глядзець яркія сюжэты па тэлебачанні, спяваць, вучыць вершы. Не шкадую, што дзяцінства было менавіта такім, бо строгасць бацькоў і добрае выхаванне сфарміравалі ўпартасць, адказнасць за тое, што раблю.

— Чаму выбралі журналістыку?

— Шчыра кажучы, доўга не мог вызначыцца, бо атрымліваўся многае. З юнага ўзросту пачаў займацца вакалам, спяваць у музычным гурце, у хоры, хадзіць у музычную школу. Ужо ў 11 гадоў выступіў на тэлевізійным шоу «Сузор'е надзей». І ў сілу рамантычнасці сваёй натуры вырашыў прысвяціць сябе акадэмічнай музыцы: рыхтаваўся да паступлення ў музычны каледж, займаўся па спецыяльнай праграме з рэпетытарам. Але бацькі ў выніку не падтрымалі і настаялі на «больш сур'ёзнай» адукацыі. Было зразумела, што фізікам наўрад ці стану — вось і выбраў журфак і ніколі не пашкадаваў пра гэта.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Прэч стэрэатыпы!

ДАКЛАДНЫЯ НАВУКІ — НЕ ДЛЯ ДЗЯЎЧАТ?

А вы абудзіце ў іх храбрасць і цікавасць да вучэбна-даследчай дзейнасці!

«20 гадоў таму жанчыны маглі быць сакратарамі, школьнымі настаўніцамі, магчыма, бібліятэкарамі, сацыяльнымі работнікамі ці медсёстрамі. Калі жанчына была насамрэч амбіцыйнай, то магла скласці канкурэнцыю мужчынам... звычайна працуючы больш упарта і больш працяглы час з меншай аплатай за тую ж самую працу. Але зараз з'явіліся аспяпляльныя перспектывы і цалкам новы від работы для жанчын — праграмаванне...» Артыкул The Computer Girls («Камп'ютарныя дзяўчаты») з'явіўся ў выпуску часопіса Cosmopolitan за 1967 год.

У тыя часы праграмаванне яшчэ не лічылася інжынернай або навуковай прафесіяй, і часта многія курсы па Computer Science выкладаліся ў рознапрофільных каледжах і ўніверсітэтах, уключаючы ўстановы гуманітарнай і артнакіраванасці, у якіх вучыліся тады пераважна дзяўчаты. У сярэдзіне шасцідзясятых гадоў XX стагоддзя праграмаванне пазіцыянавалася ў медыя як «жаночая праца». Жанчыны пачалі запаўняць ІТ-індустрыю, калі мужчыны ўжо дамінавалі ў тэхнічных спецыяльнасцях, але не так відавочна, як у свеце камп'ютарных вылічэнняў. Яшчэ ў 1987 годзе 42 % стваральнікаў праграмнага забеспячэння ў Амерыцы былі жанчынамі. 34 % сістэмных аналітыкаў таксама належалі да прыгожага полу. А потым сітуацыя змянілася...

Паводле даследаванняў 2015 года папулярнага рэсурсу StackOverflow, 92 % усіх распрацоўшчыкаў у свеце — мужчыны. Дзесьці гэты працэнт значна ніжэйшы, у прыватнасці, у Facebook 17 % тэхнічных пасадаў займаюць жанчыны, але на агульную карціну гэта не ўплывае...

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Пазнаёміцца з прафесіяй

«Магу пераблытаць людзей, а дэльфінаў — ніколі!», ці Як становяцца дрэсіроўшчыкамі гэтых жывёл

«Мы з табой адной крыві» — менавіта такі дэвіз выкарыстоўвае і ў жыцці, і на працы Яўген ФІШЧУК. Ужо дзевяць гадоў ён займаецца выхаваннем дэльфінаў і іншых млекакормячых. Работа ў дэльфінарыі «Нэма» для яго не толькі спосаб заробку, але і хобі, і нават сям'я.

— Дрэсіроўшчык дэльфінаў — даволі рэдкае прафесія. Як вы трапілі ў яе?

— Зусім выпадкова. У мяне ў жыцці ўсё было расплававана гадоў на трыццаць наперад. І тут я неяк схадзіў у дэльфінарыю. На наступны дзень кінуў сваю ранейшую работу, з'явіўся ў дэльфінарыю і сказаў: «Я прыйшоў да вас». Вядома, да мяне спачатку сур'ёзна нічога не ставіўся, таму прыйшлося даказаць, што я ім патрэбны.

У мяне дзве адукацыі, але ні адна не мае нічога агульнага з дэльфінамі. Першая была музычная, другая аграрная — жывёлавод-селекцыянер. Усе здзіўляліся, калі я пайшоў са «служыцеляў муз» у жывёлаводчы. А ў выніку знайшоў месца, дзе ў мяне ёсць і сцэна, і жывёлы.

— Як знаходзілі агульную мову з падапечнымі?

— У мяне ў «падпарадкаванні» ёсць дэльфіны, марскі коцік, марскі леў. Каб знайсці агульную мову, для пачатку трэба тры разы прачытаць «Маўглі» Рэд'ярда Кіплінга, вывучыць фразу «мы з табой адной крыві», тады кантакт наладзіць будзе значна лягчэй.

— Дэльфіны ж не чуюць голасу...

— У кожнага трэнера ёсць свісток, яго жывёлы чуюць нават пад вадой. Таксама дэльфіны выдатна разумеюць жэсты. Калі трэба паказаць ім нейкае месца ў прасторы, мы выкарыстоўваем доўгі шост. У астатнім метады стасункаў — гэта прафесійны сакрэт, які перадаецца ад трэнера да вучня.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

